

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. január 9.
(csütörtök)

Szepesy László

38. MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI (2. rész)

Énekek: 119,1-4, 105

Alapige: Ámós 5,4-6.14-15

„Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! És ne keressétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogságba megy, Béth-El pedig semmivé lesz. Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tűz, a József házára, és megemészti Béth-Elt, és nem lesz, aki megaltsa.

Keressétek a jót, és ne a gonoszt, hogy éljete, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, amint mondjátok. Gyűlöljétek a gonoszt, és szeressétek a jót; állítsátok vissza a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékinak.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, mert a Te igédben nemcsak megmutattad nekünk a boldogság útját, a Te utaidat, a Benned való hitet, a reményiséget, az Előtted való megalázkodás, bocsánatkérés, a Benned való reménykedés és ígéreteidbe való kapaszkodás lehetőségét, hanem mindezt Szentlelked által munkáld is a mi szívünkben és életünkben.

Köszönjük Neked, hogy a mai nap folyamán is kegyelmesen hordoztál minket, megtartottál, akár örömteli, akár elszomorító dolgok értek bennünket, akár elbuktunk a bűnben, vagy éppen az engedelmesség útján tapasztaltuk meg Szentlelked erejét és megtartó munkáját. Köszönjük, hogy minden helyzetben az Úr Jézus Krisztus vezethetett bennünket, hiszen Ő Úr a mi életünk felett, és köszönjük, hogy mintegy az

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 2.

Ő kezéből fogadhattunk el jót is és rosszat is. Köszönjük Neked, hogy adtad ígédet, és ahogyan Dávid is abban gyönyörködött, örvendezett, megláthatta a Benned való hit igazi boldogságát, a Veled való élő közösség örömteli voltát, ugyanígy hihetjük, hogy nekünk is a mi boldogságunk abban van, ha Benned reménykedhetünk, Veled élhetünk lelki közösségben, hit által. De mibennünk is ott van a kívánság, mint Dávidban, hogy vajha mi is a Te utaidon járnánk, és nem vonatnánk el saját szívünk bűnös vágyaitól!

Kérjük is ezt, Urunk, hogy erősíts meg minket az engedelmesség lelkével, és ma este is adj élő ígét, amely személyesen szólít meg bennünket, változtat, tanít, megerősít, és rombol mindent, ami Számodra idegen és utálatos. Ezért kérjük, hogy Szentlelked által ma is munkálkodj bennünk, és hogy a te ígéd ne szóljon hiába, teremje meg a gyümölcsöt, amely felebarátaink javára, és a Te dicsőségedre van. Így legyen kérünk áldásod együttlétünkön, Rád figyelésünkön!

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Néhány héttel ezelőtt kezdtünk el foglalkozni az Ámós 5-ben található siratóénekekkel, amelynek központi gondolata az, hogy Isten az egyedül mindent irányító, és hatalmával mindent megváltoztató Úr! Az emberek többsége, ahogyan Izráel népe is, nem hiszi el ezt Istenről, hogy Ő változtat és befolyásol mindent az életünkben, így azt sem hiszik el, hogy lesz egy nap, amikor az ember életében minden meg fog változni, és minden jelenlegi, megszokott életünkhöz tartozó dolog meg fog teljesen szűnni. Minden változás közben pedig mégis Isten ad nekünk egy szilárd pontot, egy kősziklát: saját magát, az Ő személyét, hisz változhatatlan alapon állnak azok, akik Őbenne bíznak. Pont ezért egy ember életében a legnagyobb változást – a próféta szerint – nem az idézi elő, amikor megváltozik egészségi, családi állapota vagy anyagi helyzete, hanem az, ha találkozik ezzel a mindenható, mindent irányító és mindent megváltoztató Istennel. Urunk ezért Ámós prófétán keresztül ebben az énekben háromszor is felszólít minket a Vele való találkozás fontosságára, háromszor hangsúlyozza, és felszólít minket arra, hogy keressük Őt, mert Ővele kell találkoznunk! Az előző igehirdetésben kezdtünk el foglalkozni ezzel a témával, és a siratóének négy gondolatára tértünk ki. Most röviden hadd foglaljam megint össze, mert ennek a folytatása a mai gondolat. Először arról beszéltünk, hogy az Istennel való találkozás elkerülhetetlen. Akár hisz valaki Istenben, akár nem, minden ember találkozni fog az Úrral. Másodszor arra tértünk ki, Ámós világosan kifejtette, hogy ez a változás, ez a találkozás a bűnös ember számára veszélyt és büntetést jelent, ha nem tér meg, ha nem hajlandó elkezdni hinni az Úrban. Harmadszor arról beszéltünk, hogy ez a változás szükséges. Szükséges mind az ember bűnös állapotára, mind Isten dicsőségére nézve. A jelenlegi életmódunk, állapotunk, ahogyan emberként élünk, Istent gyalázza és káromolja, és ez az állapot nem maradhat fenn örökké, Isten helyre fogja állítani a világ rendjét, amelyben a legfontosabb dolog az, hogy minden Őt dicsőítse. Végül pedig, negyedszer, azt néztük meg, hogy Isten ennek a változásnak a kulcsa, mindent meghatározó személye. Bár az ember gyakran hiszi és gondolja azt, hogy ő maga a változás előidézője, ő áll a középpontban, őrajta áll vagy bukik minden, de ez az igeszakasz világosan rámutat arra, hogy az igazi változás csakis Istentől jöhet, csakis Ő idézheti elő, Neki van erre hatalma, lehetősége és akarata.

Ha mindezeket elhisszük, akkor értjük meg Ámós gondolatmenetének következő lépcsőjét, amely az, hogy nekünk egyedül Istent kell keresnünk. Ezért mondja az Úr a 4. versben: „*Engem keressetek, és éltek!*” Az istenkeresésről számtalan dolgot mond el a Szentírás nekünk, amikbe most nem fogok belemenni, mi most csak erre az énekre koncentrálunk, amely pedig Isten személyes voltát hangsúlyozza, amikor azt mondja: „*engem keressetek*”. Ez egy hangsúlyos rész itt. Az engem kifejezés arra irányítja a figyelmünket, hogy Isten személy, akinek akarata, gondolatai, érzései, tervei, értékrendje, cselekedetei vannak. Bár ez is evidens dolognak tűnik – hát ki ne gondolná, hogy Isten személy? – mégis fontos hangsúlyoznunk ezt, mert napjainkban egyre több a torz, nem biblikus istenkép, és a keresztyén egyházban is egyre több az olyan ember, aki nem a személyes Istent keresi. Sokan, amikor elkezdenek gyülekezetbe járni, nem Istent keresik, hanem valami mást. Felismerik bűneik egy részét, és emiatt lelkiismeret-furdalásuk van, és ezt szeretnék elhallgattatni, vagy éppen megoldást találni rá. Hogy élhetek úgy, hogy nyugalmam legyen? Sokan mások úgy tekintenek a keresztyénségre, mint valami lelki segély szolgálatra, aminek elsődleges feladata nem az Istenhez hívás és a megtérésre való felszólítás, hanem abban való segítségnyújtás, hogy jól érezzük magunkat, és minden ember megvalósíthassa önmagát. A pszichológia egyre inkább behatol a keresztyén egyházakba, és sajnos átveszi a fő helyet. Azt mondja: ember, ezért menj a gyülekezetbe, mert ott majd foglalkoznak a lelkeddel. Megint mások bűneik következményeitől, a büntetéstől félnek, és az minden vágyuk, hogy megnyugodhassanak, hogy valaki megbocsásson nekik, ne kelljen félelemmel gondolniuk a jövőre. Megint mások – ma így mondanánk – egyfajta életérzést keresnek. Boldogságot, nyugalmat, lelki békét, megint mások az élet értelmét, olyan célokat, amelyekért érdemes élniük. Valakik válaszokat keresnek az élet nagy kérdéseire, egy világnézetet, amellyel egyet tudnak érteni, amelyhez tudnak ragaszkodni, amely mellett ki tudnak állni személyesen, amelyet őszintén tudnak képviselni. Megint mások olyan közösséget keresnek, amelyek elfogadják és befogadják őket, amelyben törődnek velük, hogy ne legyenek egyedül, és ne legyenek magányosak. Mások olyan csoportot keresnek, ahol elmondhatják gondolataikat, ahol hasznosak lehetnek, akik között jól tehetnek. És még sorolhatnánk, hogy mi mindent keresünk az egyházban és a gyülekezetben. Az embernek rengeteg szükséglete van, amelyet próbál itt-ott betölteni és kielégíteni. A kérdés nem az, hogy jó-e vagy rossz, ha ezekre a gyülekezetben keressük a megoldást, a választ. Az igazi kérdés az, hogy Isten személyének mi köze mindezekhez az én személyes életemben? Mi köze Istennek az életem értelméhez? Mi köze Istennek a bűneimhez? Mi köze ahhoz, hogy közösségre vágyom? Az Úr ezt mondja: „*engem keressetek!*” Ez azt jelenti, hogy felismerhetjük, hogy szükségünk van bűnbocsánatra; érezhetjük, hogy nem vagyunk boldogok, kívánhatjuk a boldogságot; életcélokra szükségünk van; és sok minden másra, de a kérdés az, hogy hol, még pontosabban kinél találunk megelégedést, válaszokat, igazi változást ezekkel a dolgokkal kapcsolatban. Mert az előbb említett, felsorolt dolgokkal kapcsolatban egyedül Isten személye az, aki változást tud előidézni az életünkben. Egyedül Ő, mint személy!

A földi egyház nem tud olyan bűnbocsánatot adni senkinek, amely megmenti őt a kárhozattól, ezt csak Istennél, Jézus Krisztusnál találhatjuk meg személyesen. Egy gyülekezet sok mindent adhat nekünk emberileg nézve, de ha Isten személyéhez nem jutunk el a gyülekezet közösségében, akkor a legfontosabb dolgokat nem kapjuk meg. Lehet, hogy van közösségünk, lehet, hogy a gyülekezetben Isten igéjéről gon-

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 2.

dolgodunk, lehet, hogy megvan a vallásos életünk, de ha Isten személyét nem ismerjük, akkor még mindig a kárhozat felé tartunk. Korunk egyik legnagyobb veszélye az, amikor az egyház, egy gyülekezet elfelejti létének igazi célját: azt, hogy Istent keresse, és Őhöz vezessen embereket. Sok gyülekezet egyfajta szolgáltató, némely esetben szórakoztató céggé változott. És ezt szomorúan mondom. Lesik azt, hogy mire van szüksége az embereknek saját bevallásuk – és nem az ige – szerint, mi az igényük, és próbálják azt megadni nekik. Holott csak „*egy a szükséges dolog*”: a Szentháromság Istent személyesen megismerni és hinni Benne. Isten személyes voltának elfelejtése gyakran elméleti keresztyéneket szül, olyanokat, akik szeretnek különféle tanításokon vitázni, de életüket nem igazítják és szabják a személyes Isten parancsaihoz, igéjéhez. Nem követnek egy személyes Istent, csak elméletben gondolkodnak, és szeretnek vitázni. Egy torz keresztyénség jön így létre, amelyben az elmélet (Isten igéje, akarata) és a gyakorlat (a hétköznapi életünk, az engedelmességünk) elválik egymástól. Az a gyülekezet, amely bele akar szólni személyes életünkbe, az az Isten, aki át akarja formálni életedet, jellemedet, ma már nem vonzó, az emberek nem az ilyen gyülekezeteket keresik. Ha a gyülekezet középpontjában viszont nem Isten személye áll, és az Ő egyre alaposabb megismerésének vágya nem vezeti a gyülekezeti tagokat, akkor valami más kerül a középpontba.

Ekkor kerül előtérbe a szociális segítségnyújtás, az idősek ápolása, gondozása, látogatása, a gyülekezeti csoportok közössége, a dicsőítő zene, a gyerekek nevelése stb. Mindezeknek természetesen megvan a maga helye egy gyülekezetben, de nem léphetnek Isten helyére és az Ő keresésének a helyére. Nem válhatnak úgy elsődleges dologgá, mint az Úr maga.

Isten úgy teremtett minket, hogy minden szükségletünk Őrajta keresztül legyen kielégítve és megelégtetve. Izráel népe azonban elfeledte ezt, elfeledkezett az Úrról. Döbbenetes az az üzenet, amit itt Ámósnak meg kell fogalmaznia. Izráel népe élte a maga vallásos életét, több szempontból szorgalmasabbak voltak, mint mi. Reggelenként eljártak áldozatot bemutatni Béthelbe, Gilgálba, Beérsebába, tizedet fizettek az egyház szükségére (amelyet sokan nem tesznek), elmondták a naponként szükséges imádságokat. Aktívabban gyakorolták a maguk vallásos felfogását és életét, mint ma sok megtért hívő ember. Emberi szemmel nézve egy aktív, vallásos közösség, látszólag élő egyház volt, mégis mire szólítja fel őket Isten? „*Engem keressetek!*” Azaz mi hiányzott a magukat hívőknek vallók, a gyülekezet életéből, a kultuszból, az egész egyházból? Isten személye, Isten maga! Ezek az emberek elvesztették Istent. „*Engem keressetek!*” Döbbenetes dolog! Az Ő személyének fontosságát a hívő ember életében nem lehet eléggé hangsúlyozni. Vele közösségben kellene tennünk mindent. Szó szerint mindent. Felkelnünk az ágyból reggel, és lefeküdnünk az Úrral, sírnunk és nevetnünk Ővele, döntéseket hoznunk, vagy éppen várni az Úrra, amikor tehetetlenek vagyunk. Isten személyének mindent meg kellene határoznia az életünkben, és ahogyan növekszünk a hitben, ennek egyre inkább így kellene lennie. De valóban így van? Az Úr itt ezzel a felszólítással, hogy „*engem keressetek*”, nemcsak a Hozzá térés, az Ő megismerésének szükségességére hívja fel a figyelmünket, hanem a hívő élet egyik lényegére is: folyamatosan Istent kell keresnünk minden helyzetben, Vele lelki közösségben élni folyamatosan, állandóan.

Ha egy gyülekezeti csoportnak nem ez a célja, hogy segítse tagjait Isten megismerésében, keresésében, akkor lehet akármilyen jó, szórakoztató, aktív szolgáló közösség, de igazából a lényegét elveszítették. Ha egy gyülekezet életében nem az Úr

személye a legfontosabb, és nem az Ő akarata, igéje és terve határozza meg életének és szolgálatának minden mozzanatát, akkor célt tévesztett, és inkább embereknek, mintsem Istennek akar szolgálni. Isten az egész lelki életet az Ő személyéhez kötötte. Olyan ugyanis nincs, hogy mi lelki módon élünk, de az Úr személye és ismerete nem fontos számunkra. Ez ellentmondás. Isten minden lelki élet forrása, azt csak Őbenne és Őrajta keresztül kaphatjuk meg. Ezért mondja az Úr: „*Engem keressetek, és éltek!*” Nemcsak az ítélet napján menekültök meg a haláltól, és kapjátok meg az örök életet, hanem már ebben a földi életben lelki módon csak akkor élhettek, ha az Úr életet ad nektek, ha Őt keressetek folyamatosan, ha Ő újjáteremt, újjászül titeket. Ha Vele élő közösségbe kerültök, akkor éltek. És nemcsak a lelki élet kezdete kötődik az Ő személyéhez és megismeréséhez, hanem a továbbiak is. Hiszen a szolgák vethetnek és öntözhetnek, de ahogy Pál apostol mondja, mindez nem ér semmit. Kik vagyunk mi? Isten szolgálói. Senkik. Mert az életet, a növekedést akkor is az Úr adja, hiszen továbbra is Ő az élet egyetlen forrása. Isten megismerése, folyamatos keresése tehát hívóként a legelső és egyik legfőbb feladatunk. Hadd kérdezze meg személyesen tőlünk az Úr, és mi feleljünk Neki őszintén, Őneki: az Ő személyének keresése, megismerése mennyire fontos számunkra? Rohanó életünk millió teendője között hol szerepel az Úr keresése? Sokan azt hiszik, akkor élnek igazán, ha nagyon serények és tevékenyek. Számtalan munkában, szolgálatban részt vesznek, mindenütt ott akarnak lenni, semmiről nem akarnak lemaradni. Úgy érzik, ha valamiről lemaradnak: kimaradnak. És miközben ilyen serényen és tevékenyen élnek, vajon a lényegről, Isten személyéről nem feledkeznek meg? Tényleg akkor élünk igazán, ha rengeteg mindent teszünk, vagy akkor, ha az igazán lényegessel: Isten személyével foglalkozunk, és mindent a Vele való kapcsolatban élünk meg? Tehát nem az számít, hogy mennyit teszünk, hanem hogy az Úrral élem-e meg és teszem-e meg?

Mert amikor Isten azt mondja, *hogy „engem keressetek, és éltek”*, akkor azt kívánja tőlünk, hogy Őt, mint Urunkat keressük. Izráel életében önellentmondásos dolog volt, hogy miközben azt vallották magukról, hogy ők Istent követik, ők Isten választott népe, ezzel dicsekedtek, valójában életükkel, de még istentiszteletükkel is Isten parancsai ellen vétettek. Ez ellentmondás: mi vagyunk az Úr népe, de ha az életünket megvizsgáljátok, akkor azt látjátok, hogy nem követjük az Urat. Mert milyen Isten az, akinek a hatalmát nem féljük, akinek parancsai nem indítanak minket engedelmességre és cselekvésre? Milyen Úr az, aki megtilt valamit, és mi vakmerően mégis azt tesszük, ami szemében utálatos, amivel haragját érdemeljük ki? Milyen a mi személyes Istenünk? Milyen Isten az, akinek kell a bocsánata, kell a kegyelme, kell az áldása, de nem kell az uralma, nem kell a vezetése, nem kell a bölcsessége, nem kell, hogy beleszóljon abba, amit teszünk? Amikor az Úr azt mondta, hogy *„engem keressetek, és éltek”*, akkor olyan életre gondolt, amelyet Ő irányít, amelyben Ő hozza a szabályokat, törvényeket, és nem mi. Amiben mi csak rabszolga módjára lessük Urunk parancsát: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”* Te mondd meg, én szolgáló vagyok, Te Úr. Amikor azt igyekszünk tenni, amit Ő mond, és nem pedig, amit magunktól gondolnánk. Ha Istent keressük, és megtaláljuk Őt, akkor megértjük, hogy Ő ezzel az igénnyel lép fel, hogy mi Úrnak, Királynak valljuk és tekintjük Őt. És mindent nemcsak szájjal, nemcsak elméletben, hanem őszinte szívvel, amelyet életünk és tetteink is bizonyítanak. Izráel népe keserűvé tette Isten parancsait, igazságát, igéjét a földbe tiporta (olvassuk a 7. versben). Vajon hogyan kereste ez a nép Istent, ha akarata, törvényei, parancsai semmit sem jelentettek számára? Azt hitték, meg a hívó

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 2.

élet Isten igéje, akaratainak megértése nélkül is? Mi élünk! De közben az ítélet felé tartottak, ezért szólítja fel az Úr őket: keressetek engem, és éltek! Akkor fogtok csak élni.

Isten keresésének lényegéhez hozzátartozik az, hogy nemcsak tudunk dolgokat, amiket Ő parancsolt, hanem aszerint is igyekszünk élni. Ezért fogalmazza meg Ámós próféta más szavakkal az Isten keresésének lényegét a 14. versben, amikor azt mondja: *„Keressétek”* – és itt nem azt mondja, hogy az Urat vagy engem – *„a jót, és ne a gonoszt, hogy éljete, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, amint mondjátok.”* Keressétek a jót, azaz Isten akarata szerintit kell keresni, és nem a gonoszt. De mondhatnánk: mégis milyen parancs ez? Keressétek a jót! Olyan egyszerűnek, magától értetődőnek tűnik ez a dolog, nem? Hát ki az, aki a gonoszt keresi? Nem mindenki a jót akarja tenni? Nagyon sokan, ha erre szólítanak fel őket ma itt, személyes beszélgetésben, hogy figyelj ide, a jót és ne a gonoszt keresd, ha ezt így szemtől szembe mondanánk, én úgy gondolom, azonnal megsértődnének. Kikérnék maguknak, hogy mégis mit gondolunk mi róluk. Ők nem bűnözők, aki szándékosan törvénytelen dolgokat cselekszenek, és azt keresik. Ők jó emberek. Isten azonban mégis erre szólít fel: *„keressétek a jót, és ne a gonoszt.”* Miért teszi ezt? Azért, mert minden, amit az Ő személyétől függetlenül teszünk vagy gondolunk, az gonosz az Ő szemében. Ha én a holnapi napomat úgy tervezem meg, hogy nem számolok Istennel, az Ő munkájával, kegyelmével, áldásaival, akkor gonosz módon tervezem meg a holnapomat. Ha csak az étellemet úgy fogyasztom el, hogy hit által nem élem meg annak az örömet és boldogságát, hogy mennyei Atyám megint gondoskodott rólam, a szükségleteimről, ételt tett elém, és gyermekként örülök ennek, az Ő szeretetének, gondoskodásának, akkor azt az ételt én nem úgy eszem meg, mint ami Istent dicsőíti. Pál nem erre szólít fel? *„Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére tegyetek!”* Tehát Isten személye ennyire kihagyhatatlan és megkerülhetetlen mindenben. Még abban is, hogy felébredek, az Úr támogatását kell látnom: azért kelhetek fel, *„mert az Úr támogat engem”* (a 3. zsoltár ezt mondja). Ha van étellem az asztalon, van ruhám, amit felvegyek, akkor mennyei Atyám gondoskodott rólam (a Hegyi beszéd szerint). Isten személye és akarata mindent, a legapróbb mozdulatot és dolgot is meghatároz ebben a világban, Őt nem hagyhatjuk egyszerűen figyelmen kívül. Az ilyen élet, hit és életszemlélet azonban nagyon ritka, Testvérek. Bűnös természetünk, szívünk miatt mindent Istentől függetlenül képzelünk el, csak ha valami baj van esetleg, vagy valamire nincs ráhatásunk, akkor jut eszünkbe Ő. Nem Őt keressük először kéréseinkkel, nem Őhöz szaladunk szomorúságunkkal, fájdalmunkkal, nem Neki újságoljuk el legelőször örömeinket, nem Elé tárjuk vágyainkat és kéréseinket, hanem azokat magukban nézzük, magunk próbálunk meg magunkról gondoskodni, holott mindent mennyei Atyánknak köszönhetünk. Szükségünk van erre a felszólításra: *„keressétek a jót”*, mert magunktól csak a gonoszt keressük, Isten nélkül néznénk mindent; az Istentől függetlent, a bűnöst, az Isten törvényeivel ellenkezőt keresnénk.

Keressétek Istent, aki maga a jóság, és aki megtanít minket a jó és gonosz közötti különbségtételre (Filippi 1,10). Minél inkább Őt és az Ő akaratait keressük, annál inkább tudjuk azt is, hogy mi a jó, amit keresnünk kell ebben az életben. Az az egyik nagy bajunk, hogy Istentől kívül véljük megtalálni a jó dolgokat, Isten személyétől függetlenül találjuk meg a „jó” dolgokat. Pedig csakis Őbenne találhatjuk meg és fedezhetjük fel az igazi jó dolgokat. Az Ő személye ebben is megkerülhetetlen. A bűnös ember a gonoszt jónak mondja és találja, a jót pedig gonosznak. Isten törvé-

nyeit keserűnek, olyannak, ami nem tesz minket boldoggá, nem visz minket előbbre, hanem csak megnehezíti az életünket. A bűnös természet Istentől kívül keresi a számára jót, de mindig csalódnia kell, mert a bűn ideig-óráig tartó gyönyörűsége nem elégíti meg. Akit viszont már Isten megtalált, az tudja, hogy Isten törvénye édes és hasznos, és mécses életünk útján előttünk. Egyszer olvassuk el, ha van szabadidőnk, a 119. zsoltárt ilyen szemmel, hogy Dávid is mint gyönyörködött az Úr törvényeiben, és talált abban örömet, gyönyörűséget, megelégedést (ilyen szavakat használ). De igazából ő nemcsak az igéig jutott el, hanem az Urat találta meg, Őt ismerte meg a legnagyobb jónak, akit mindig keresni akart.

Isten személyének keresése tehát nemcsak feladat, hanem az a mód, amelyen keresztül a legnagyobb jót megtalálhatjuk és megkaphatjuk: Istent magát. Sose felejtsük el azt, hogy az Úr Önmagával való közösségre, Vele személyes élő kapcsolatra hívott el minket, aminek egyik központi, lényeges része az, hogy mindig Őt keressük. Fájjon az, ha nem vagyunk az Úrral! Fájjon az, ha nem látjuk Őt! És legyen bennünk megszokássá, hogy Őt keressük! Isten Szentlelke vezessen minket továbbra is ebben, mert hiszem, hogy ezt már munkálja bennünk, de erősítse meg bennünk, hogy mindenben egyre inkább az Ő személye váljon a hangsúlyossá és leglényegesebbé, akit első körben, legelőször keresni akarjunk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy mielőtt még mi keressünk Téged, Te előbb kerestél bennünket az Úr Jézus Krisztusban és a Te igédben. Köszönjük Neked, hogy mindezeket az ígéket kijelentetted nekünk, vak szemeinknek megmutatod a világosságodat, kijelented azt, hogy egyedül Rád van szükségünk, és Tebenned mindent megkaphatunk, megnyerhetünk. Urunk, Pál azt mondta, hogy mindent kárnak és szemétnak ítélt Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért. Szeretnénk mi is, hogyha szívünkben végbemenne ez a változás teljes mértékben, nemcsak részletekben, nemcsak életünk egyes területeivel kapcsolatban, hanem egyre inkább és egyre szélesebb körben, hogy mindent kárnak és szemétnak ítéljük, és a legfontosabbnak Téged magadat higgyünk, valljunk és lássunk.

Kérünk, hogy pont ezért segíts Téged keresnünk, az igében naponként jobban megismernünk a Te értékedet, a Te jószágodat, a Te kegyelmedet, a Te hatalmat, a Te gondviselésedet, a Te törvényeidet, parancsaidat, mindent, amin keresztül magadat kijelentetted és megmutattad nekünk. Köszönjük Neked, Urunk, hogy még elvesztettségünkben is, mikor esetleg tévelygünk messze Tőled, Te jó Pásztorként utánunk jössz, eltévedt bárányságaid után, hogy visszavigyél minket nyájadhoz. Köszönjük, hogy ebben a keresésben sem magunkra vagyunk szorítkozva, hanem Szentlelked támogat bennünket.

Kérünk azokért a szeretteinkért, akik még nem látják annak szükségét, hogy Vele személyesen találkozzanak, hogy szólítsd meg őket is, keresd meg őket, és adj nekik új szívet, új életet, amely megérti, elhiszi, hogy egyedül Rád és csakis Rád van szükségük! Kérünk, hogy ebben hadd lehessünk mi is előttük példává akár bizonyágtételünkkel, akár életünkkel, de mindenben hadd beszéljen úgy az életünk, hogy mi Téged kereső, Vele együtt élő emberek vagyunk. Kérünk, vegyél el minden bűnt és akadályt az életünkből, ami ebben megakadályoz bennünket!

Köszönjük, hogy gyülekezetként, testvéri közösségként egymás hite által is bátorodhatunk, támogathatjuk egymást ebben. Kérünk add, hogy valóban Te legyél min-

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 2.

den alkalmunknak, minden csoportunknak, minden együttlétünknek a középpontjában!

Eléd hozzuk betegeinket, akik kórházban vagy otthoni ágyban fekszenek. Te erősítsd meg hitben őket, hogy Veled közösségben el tudják hordozni a test fájdalmait, gyengeségét, és kérünk, adj nekik könnyebbséget! Eléd hozzuk gyászolóinkat, Te legyél az ő vigasztalójuk vesztésükben, hisz Te magad vagy a minden vigasztalás Istene, és Te magad vagy a feltámadás és az élet.

Eléd hozzuk fiataljainkat is, akik vizsgára készülnek. Segíts nekik a tanulásban, és tedd áldásossá az ő készülésüket ezekre!

Kérünk, Urunk, minden helyzetben levőkért, akármilyen lelkiállapotban legyünk, örömben és bánatban, szükségben vagy bőségben, erősen vagy erőtlenül is segíts minden napunkat a Te gyermekeidként Veled élnünk! Így készíts fel bennünket arra a napra, amikor szemtől szembe megláthatunk Téged, hadd legyen örömteli reménységünk és váradalmunk a Veled való szemtől szembe találkozás! Addig is a Szentlelked általi közösség boldogságában segíts élnünk! Add, Urunk, mikor esetleg leleplezel is, amikor valami olyat teszel, ami fáj nekünk, de mégis a javunkra van, akkor is hadd örvendjünk ennek: szeretsz minket, mint atya a gyermekeit, még ha dorgálsz is minket. Külön köszönjük szereteted számtalan bizonyítékát, melyet naponként megbizonyítasz. Kérünk, hadd tegyünk erről bizonyosságot másoknak is!

Így őrizz minket, kérünk, a Benned való hit útján, kegyelmedben bízva szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

105,1 ének

1. Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek,
I - mád - koz - za - tok szent ne - vé - nek!
Hir - des - sé - tek di - csé - re - tét
És min - den jó - té - te - mé - nyét!
Be - szél - jé - tek a né - pek - nek
Nagy csu - dá - it, me - lye - ket tett!